

og få rettet op på de problemer, vi har kunnet få afdækket. Det er ganske væsentlige opgaver, og dér kan jeg tilsige, at der vil være et flertal – håber jeg – som i hvert fald vil omfatte Socialdemokratiet, til det arbejde, og vi ændrer ikke pludselig mening.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Vi står selvfølgelig ved, at denne sag skal undersøges til bunds. Kommer der nye momenter frem, må vi se på det. Det er indlysende.

Men jeg har nu alligevel et spørgsmål til hr. Uffe Ellemann-Jensens bedre jeg. Jeg ved godt, der er nogle, der ikke tror på det, men jeg ved, at hr. Uffe Ellemann-Jensen har et bedre jeg. Det skal man ikke grine af. Det er ikke noget at grine af overhovedet. Siden hr. Uffe Ellemann-Jensen nu lægger så meget vægt på den her sag, og siden jeg nu ved, at hr. Uffe Ellemann-Jensen meget gerne vil være statsminister, kunne det så ikke være en idé at overveje, om denne sag kan bære så meget interesse fra hr. Uffe Ellemann-Jensen? Det kunne jo være, at den danske befolkning, der skal til stemmeurnerne i det her år, også kunne være interesseret i at vide, hvad hr. Uffe Ellemann-Jensen mener om velfærdssamfundet, om arbejdsløsheden, om den økonomiske udvikling, om alle de dagligdagsproblemer, den danske befolkning står over for.

Det kunne jo være, at hr. Uffe Ellemann-Jensen kunne give et, må jeg sige uventet bidrag til den politiske debat, hvis han også kunne sætte denne sag ind i de rette proportioner. Det tror jeg vil gavne diskussionen frem til folketingsvalget. Men helt ærligt, jeg tror også, det vil gavne hr. Uffe Ellemann-Jensen selv. Det er så et godt råd, en appel til det bedre jeg hos hr. Uffe Ellemann-Jensen, som jeg ved er der. Nogle tror, det ikke er der, men det er der altså.

Jeg håber meget på, at vi kan fortsætte undersøgelsen af den her sag, javel, i PØ-udvalget, javel, alle sten skal vendes, javel, men at vi i det her Folketing også tager os tid til at interessere os for de andre store problemer, som vi skal forholde os til, og som befolkningen med rette forventer at vi skal løse her i Folketinget.

Formanden:

Er der flere, som ønsker ordet? Finansministeren.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det var da spændende, at vi fik hr. Uffe Ellemann-Jensen herop. Det eneste, der undrer mig, er, at det i dag ikke var i tv-tiden, men først bagefter. Det illustrerede jo for mig en gang til, at hr. Uffe Ellemann-Jensens tilgang til den her sag, så alvorlig den er, så belyst den nu er, fra før han havde læst en eneste linje, var forhåbningen om, at historien gentog sig og der var en tamilsag.

Der er aviser, der har prøvet at beskrive de forskellige vinkler, hr. Uffe Ellemann-Jensen har prøvet at vælge, hvor han kunne få kniven ind mod skiftende ministre, men den bedste illustratør af hr. Uffe Ellemann-Jensen er jo tegneren Roald Als. Den tegneserie, Roald Als har lavet i Politiken over de sidste ti dage med en frådende hr. Uffe Ellemann-Jensen, der graver og graver og graver og råber og råber: Hvor er det henne, kom nu med papiret, vi skal have ram på dem! er jo det, det handler om. Nu har hr. Uffe Ellemann-Jensen undgået at blive rød i hovedet i dag ved ikke at deltage i debatten før til allersidst, og det var i tonelejet forholdsvist fredsommeligt, men det var jo den samme tegneserie en gang til.

Og så sagde hr. Uffe Ellemann-Jensen noget meget morsomt. Han sagde, at finansministeren ikke havde svaret på det her, forstod jeg, dræbende indlæg fra den offentlige anklager hr. Jensby. Det vil jeg gerne gøre. Jeg vil godt sige, jeg synes hr. Jensbys første indlæg var uhyre spændende, for det repræsenterede en helt ny og alternativ linje i Vestres måde at angribe sagen på. En helt ny og alternativ linje, hvor man begyndte at fæste lid til direktør Mølgaard's referat i stedet for at lægge alt muligt andet til grund. Det synes jeg var opmuntrende, og det synes jeg sådan set var det jeg fik ud af hr. Jensbys første indlæg.

Så var der hr. Jensbys andet indlæg, som jeg ikke svarede på. Om hr. Jensbys andet indlæg vil jeg sige, at når jeg ikke svarede på det, var det sådan set for ikke at optrappe debatten yderligere. Jeg synes, det var for sent, men således provokeret af hr. Uffe Ellemann-Jensen vil jeg godt sige, det var en meget alvorlig anklage, den offentlige anklager hr. Jensby kom med, enten mod finansministeren eller Finansministeriets departementschef, nemlig at vi i strid med loven om undersøgelseskommissionen skulle have fortalt hinanden om, hvad vi havde udtalt under afhøringen fra første til anden runde.